

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg er fuldstændig enig med fru Lise von Seelen i, at det handler om at se på, hvordan folk så allerbedst kan fungere i det danske samfund, og hvordan de kan få en tilknytning til arbejdsmarkedet.

Det er jo lige præcis det, vi gør med de forskellige initiativer og f.eks. i forbindelse med integrationsaftalen, som jeg kan forstå fru Lise von Seelens parti i begyndelsen var meget positivt indstillet over for, men så alligevel valgte at løbe fra. Det handler netop om at finde ud af, hvad det er, der skal til, for at mennesker bedst bliver integreret i det danske samfund og får chancen på arbejdsmarkedet.

Der er jeg helt uenig i den linje, som vi har set fra Socialdemokraternes side, hvor man siger, at man bare skal give folk en pose penge og så i øvrigt overlade dem til sig selv. Jeg er helt uenig i den linje. Jeg mener, at det gælder om ikke at opgive nogen mennesker på forhånd. Vi har set rigtig gode eksempler på folk, der i lang tid har været på overførselsindkomst, og når de så får det rigtige tilbud, kan de fint fungere på arbejdsmarkedet. Det er den aktive linje, regeringen står for.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Jeg synes, der er en utrolig dobbelthed i det, ministeren siger: Man vil både gerne have folk integreret så hurtigt som mulig, og samtidig isolerer man dem på en ydelse, som er helt særlig. Det hænger jo ikke sammen.

Hvis der er noget, vi er optaget af, er det helt bestemt, at man ikke får isoleret folk, før man så forsøger at integrere folk. Det er jo en fuldstændig bagvendt og meget, meget ressourcekrævende måde at lave integration på både for de mennesker, det handler om, og for os som samfund.

Så hvad er grunden til, at ministeren synes, at man skal isolere folk, før man skal optage dem på arbejdsmarkedet?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er jo ærgerligt, hvis det er forbigået fru Lise von Seelens opmærksomhed, at når vi ser på statistikkerne over personer på starthjælp, er der faktisk langt flere af dem, der er blevet selvforsørgende, end dem på de højere ydelser. Så der er gode resultater på området.

Så synes jeg, at det er beklageligt, at Socialdemokraterne overhovedet ikke vil tage noget ansvar for integrationsindsatsen i Danmark. Nu har vi lavet en meget omfattende aftale, som tager fat på de problemer, der er – problemer, der bl.a. er der, fordi vi har haft socialdemokratisk ledede regeringer, der ikke har beskæftiget sig nok med integrationsproblemerne, og som har ladet stå til. De har bl.a. kørt den linje, at bare folk fik en pose penge, så kunne de klare sig selv.

Det er det, vi nu gør op med, fordi vi synes, alle i Danmark skal have en chance for at leve det liv, de gerne vil, og være velintegrerede og fungere bl.a. med deltagelse på arbejdsmarkedet.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 57:

Forslag til folketingsbeslutning om en handlingsplan for bekæmpelse af hjemløshed, herunder ratificering af den reviderede socialpagt, med henblik på en afskaffelse af hjemløshed i Danmark inden udgangen af 2010.

Af Villy Søvndal (SF) m.fl.

(FremSAT 10/1 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Regeringen er fuldstændig enig med forslagsstillerne i, at vi fortsat skal arbejde på at forbedre vilkårene for de svage i samfundet, og det er lige præcis det, vi gør.

Men regeringen kan ikke tilslutte sig forslagsstillerens model for en handleplan, sådan som den er beskrevet i beslutningsforslag nr. B 57. For sagen er jo, at mange af de problemer, der indgår i handleplanen, er vi i fuld gang med at løse.

Kl. 10.55

Jeg vil gerne slå fast, at løsningen af hjemløseproblematikken ikke handler om, hvorvidt vi ratificerer den reviderede socialpagt eller ej. De forpligtelser, der ligger i socialpagtens artikel 31, opfylder vi allerede, og jeg vender senere tilbage til de forpligtelser, som er omhandlet i artiklen.

For regeringen handler det om, at vi aktivt sætter ind med en række initiativer for at bekæmpe hjemløses problemer – at vi handler. Hjemløse er mennesker, som har mange sammensatte problemer. Hjemløses boligproblem er ofte et symptom på andre alvorlige problemer. Hjemløse med misbrug og en sindslidelse vil ofte være ude af stand til at bevare en varig bolig, hvis ikke de får hjælp og støtte til at løse de andre problemer, der gør sig gældende. Så regeringens tilgang til at løse hjemløseproblemet er derfor at sætte ind med en lang række af forskellige initiativer, der afhjælper de problemer, som hjemløse måtte have.

Vi har allerede i dag en lovgivning i Danmark, der sikrer, at ingen skal stå uden tag over hovedet i en akut situation. Herberg er kun en midlertidig løsning, og naturligvis skal hjemløse på sigt have mulighed for at blive tilbudt en varig bolig, og det arbejder vi også på og har gjort i flere år.

Vi begyndte med boligaftalen for 2002. Den har betydet, at antallet af opførte støttede boliger er steget markant i perioden 2001-2004. Alene i 2002 var stigningen rent faktisk på 95 pct. i forhold til gennemsnittet de forrige år.

Vi fortsætter linjen med boligaftalen for 2006, hvor vi forventer en fortsat høj stigningstakt i antallet af tilsagn til det almene byggeri. Vi har også sat en række initiativer i værk, der skal gøre de nyopførte boliger billigere, bl.a. ved at indføre maksimumsbeløb for, hvor højt et byggeris anskaffelsessum må være.

Forslagsstillerne peger på, at der er mangel på boliger, som imødekommer de særlige behov for mennesker uden netværk. Det er vi jo også i fuld gang med at løse. Vi har forlænget forsøgsordningen med »skæve« huse og har afsat yderligere 40 mio. kr. til at etablere flere »skæve« huse frem til 2008.

Så sent som i juli sidste år var forslagsstillerne selv med til at indføre en ordning med udslningsboliger til udsatte grupper. Udslningsboligerne skal netop tilbydes mennesker, der har brug for særlige vilkår og hjælp i en overgangsperiode, så de bedre kan blive udslnet fra et forsorghjem til det almindelige boligmarked. Regeringen har også forbedret indsatsen på værestederne og støttet oprettelsen af flere nye væresteder for de mest udsatte. Og i dag har vi så netop behandlet lovforslaget om støtte- og kontaktpersonordningen, som også er et godt tilbud.

Forslagsstillerne mener også, at der mangler behandlingstilbud til misbrugere, så de kan komme i behandling i rette tid. Det er jeg helt uforstående over for, set i lyset af at vi jo netop har fået indført behandlingsgarantier både på stofmisbrugs- og alkoholområdet. Det er noget af det, der netop er blevet understreget som noget, der har været en succes.

Nogle af de problemer, som også bliver nævnt, er der i forvejen taget højde for med kommunalreformen. Det gælder bl.a. det, at personer hurtigt skal hjælpes videre fra de amtskommunale boformer.

Som jeg også nævnte under den tidligere debat: Når kommunerne med kommunalreformen får hele finansierings- og myndighedsansvaret, vil det netop give kommunerne incitament til at sørge for, at udsatte borgere kan flytte fra forsorghjemmene til en midlertidig eller varig bolig. Det vil gøre det nemmere for kommunerne at tænke i forebyggelse for de hjemløse, når kommunerne har hele ansvaret for den sociale indsats.

Vi er også enige med forslagsstillerne i, at det er vigtigt at være opmærksom på, hvordan man kan styrke indsatsen for borgere i risikogrupper, for at de kan bevare kontakten til arbejdsmarkedet. Der har vi i fællesskab i satspuljeaftalen afsat 40 mio. kr. til en særlig indsats under overskriften social aktivering.

Regeringen har efter aftale med Dansk Folkeparti i finansloven for 2005 afsat 50 mio. kr. om året frem til 2008 til en særlig indsats over for udsatte grupper, heraf går de 25 mio. kr. i 4 år til forsøg med gældslempelse for kontanthjælpsmodtagere, der kommer i beskæftigelse.

Så nævner forslagsstillerne det markante fald i antallet af sengepladser i psykiatrien som et problem. Her synes jeg, man glemmer, at psykiatrien er blevet decentraliseret, og at der er sket en massiv udbygning af distriktspsykiatrien og

socialpsykiatrien. Der er heller ikke tal, der tyder på, at presset generelt er øget på de tilbageværende psykiatriske sengepladser for voksne. Løsningen for de sindslidende er ikke nødvendigvis at fastholde dem i en hospitalsseng langt væk fra venner og bekendte. Der gælder det netop om, at der kommer mere sammenhæng i de eksisterende tilbud, og at vi forbedrer de eksisterende tilbud.

Kl. 11.00

Så tilbage til socialpagten, fordi det jo bliver nævnt, at hjemløses problemer kan blive løst, ved at vi ratificerer den reviderede socialpagt.

For det første vil jeg gerne understrege, at den danske lovgivning allerede er i overensstemmelse med artikel 31 i socialpagten. Artikel 31 forpligter de parter, der har underskrevet pagten, til at arbejde for at fremme adgangen til bolig af en rimelig standard. Artiklen forpligter også parterne til at arbejde for at gøre boligpriserne mere tilgængelige for borgere uden tilstrækkelige ressourcer. Og det er jo lige præcis, som jeg har været inde på, det, regeringen gør ved arbejdet for at fremme byggeriet af flere almene boliger.

Artiklen forpligter også aftaleparterne til at forebygge og mindske hjemløshed, og, som nævnt, det gør vi jo også.

Med hensyn til spørgsmålet om ratifikation af socialpagten vil jeg blot kort sige, at vi er i gang med overvejelserne om, hvad en ratifikation vil betyde for den danske lovgivning og især for det danske arbejdsmarked. Men igen vil jeg gerne understrege, at ratifikationen af socialpagten altså ikke betyder noget i forbindelse med at løse hjemløseproblemet, det gør de konkrete initiativer.

Så vi er i fuld gang med en lang række konkrete initiativer for at afhjælpe hjemløses problemer. Vi gør en markant indsats for de udsatte, og det er den linje, der vil fortsætte, og derfor er det helt overflødigt med beslutningsforslag nr. B 57.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Først kan jeg ikke lade være med at undre mig, når ministeren taler så varmt om projektet med »skæve« boliger, og at der skal være plads til, at folk bor på en anden måde, samtidig med at regeringen er i gang med at tvangsnormalisere Christiania, så vi risikerer, at man der ikke længere har plads til, at folk kan bo på en anden måde.

Det, jeg egentlig gerne vil spørge til, er med hensyn til det tidligere punkt om støtte- og kontaktpersoner. Der sagde ministeren på et tidspunkt, at man ikke vidste, hvorfor folk blev sat ud af deres boliger. Der vil jeg bare høre, om ministeren har overvejet, at når folk ikke betaler deres husleje, så er det, fordi de ikke har råd til at betale deres husleje.

Hvis folk har penge til at betale husleje, så vil de normalt også gøre det, når de bliver rykket og tvunget, altså truet med at blive sat ud af boligen. Det er ikke noget, man sådan bare gør for sjov, eller fordi der lige er et forbigående problem. Det er, fordi man simpelt hen ikke har råd til at betale huslejen. Har ministeren overvejet, at det kunne være årsagen?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det kan sagtens være årsagen, at man ikke har råd til at betale sin husleje. Årsagen kan også være, at man har fundet sig en lejlighed, som viser sig at være alt for dyr, eller at ens økonomiske forhold ændrer sig, så man ikke længere har råd til at betale den husleje, man hidtil har betalt. Der kan også være andre ting, der gør sig gældende, noget med overholdelse af husordensregler, og hvad ved jeg. Der kan være mange forskellige ting, der kan gøre sig gældende i en udsættelsessag.

Sagen er bare, at der i dag ikke findes nogen dokumentation, nogen statistik over, hvad det er, der gør sig gældende. Og vi ved heller ikke, hvor de, der bliver udsat af deres boliger, så ender henne, om de kommer til at bo hos venner og bekendte eller på gaden, eller om de får hjælp fra kommunen til at få anvist en bolig, de så kan betale huslejen til.

Det er jo den viden, som jeg nu indhenter hos kommunerne, og derfor har jeg skrevet til kommuner, som har mange sager om udsættelse af personer, ligesom jeg også har skrevet til nogle kommuner, som viser sig at have ganske få sager, for at høre, hvad der gør sig gældende dér.

Det, der jo er vigtigt at finde ud af, er, om kommunerne bruger de redskaber, der er i dag, om de ved noget om, hvor folk ender henne efter en udsættelsessag.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Når ministeren nu ikke vil lytte til alt det, der er kommet, så er det da glædeligt, at ministeren så

forsøger at indhente nogle oplysninger, som vi så må håbe at hun denne gang vil lytte til.

Hvis nu det viser sig, at de oplysninger, som ministeren indhenter, peger på, at mange mennesker ikke har råd til at betale deres husleje, fordi der er blevet skåret i boligstøtte, kontanthjælp osv., hvilke initiativer vil ministeren så tage for at sikre, at de fremover ikke bliver hjemløse på grund af, at regeringen har skåret så hårdt i ydelserne? Vil ministeren så overveje at sætte ydelserne op, så disse mennesker har råd til at blive i deres boliger, frem for at de kommer ud i hjemløshed, på herberg og børnene på institutioner osv., hvad der jo koster langt, langt mere på længere sigt for samfundet end at give dem en kontanthjælp, de kan leve af?

Kl. 11.05

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal måske lige gentage, at når vi nu ser på de tal, vi har fået fra Domstolsstyrelsen, så har vi altså først tal fra 2002.

Den store stigning er på 31 pct. fra 2002 til 2003, så er der yderligere en stigning på 4 pct. fra 2003 til 2004. Og det er altså for letkøbt at give loftet over kontanthjælpen skylden, når den store stigning ligger, inden loftet overhovedet er blevet til noget. Så der må altså være andre ting, der spiller ind.

Jeg kan selvsagt ikke sige noget om, hvilke initiativer jeg vil tage, når jeg netop har understreget, at vi mangler viden om årsag og virkning på området, og jeg synes ærlig talt, det er lidt useriøst at kræve handling, inden det er blevet afdækket, hvad det egentlig er for nogle problemer, der gør sig gældende.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Socialministeren kom til at karakterisere forslaget som overflødig: Ja, måske for socialministeren, det ved jeg ikke, men jeg tror ikke for dem, som oplever hjemløsheden rundtomkring.

Jeg synes egentlig, det er utroligt, at et af de alvorligste samfundsproblemer, vi har, og hvor vi byder ind med en løsning, der karakteriserer socialministeren det som overflødig og henholder sig til, at hun heldigvis kun har tal for 2002.

Det er jo ikke rigtigt. Vi har en hel række nye tal fra Rådet fra Socialt Udsatte, vi har helt nye tal og bemærkninger fra den rapport, regeringen selv bad om, der siger, at det går dårligt, og det går stadig dårligere.

Hvis nu socialministeren var optaget af sit job, så måtte hun jo direkte have lyst til at få frem, om de der oplysninger, som dem, der er allertættest på, kommer med, er rigtige, og jeg forstår ikke, at socialministeren synes, det er overflødig at diskutere et af alvorligste emneområder under socialministerens ressortområde.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg har ikke sagt, at det er overflødig at diskutere f.eks. indsatsen for hjemløse. Det, jeg har sagt er overflødig, er beslutningsforslaget fra SF, fordi forslaget går på, at der skal udarbejdes en handlingsplan, og det er det, jeg har sagt er overflødig, fordi, og det ved hr. Villy Søvnald jo godt, vi jo er i fuld gang med den indsats, der skal til, for at ingen behøver at være hjemløs. Og der er det afgørende, at vi netop laver nogle nye boformer med de »skæve« huse med udslusningsboliger m.v., at vi får bygget nye almene boliger.

Det er jo det, der er afgørende for, at mennesker kan få den bolig, som de kan have som deres hjem, som de kan holde ud at være i, og der synes jeg netop, det er afgørende at tage hensyn til, at der bare er nogle, som ikke trives under de almindelige boformer, som vi andre gør, og der må vi finde løsninger på, hvordan boligen så skal være, og under hvilke vilkår man kan bo der.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg synes selv, at det afgørende er noget helt andet. Jeg synes, at det helt afgørende i den her diskussion er, at i et samfund, der er rigere i dag end nogen sinde, er det dér acceptabelt ud fra regeringens ambitionsniveau, at hjemløsheden er et voksende problem, at vi ser stadig flere helt unge droppe ud i hjemløshed, at vi oplever stadig flere, der ikke har råd til at betale deres husleje? Er det acceptabelt for regeringens ambitionsniveau i så rigt et samfund som vores?

Jeg er sådan set meget mere optaget af bundlinjen i det her og ikke af, at socialministeren redegør for, hvilke initiativer hun har taget. Det er fint nok, men det afgørende er jo, når vi kigger på bundlinjen, om det så går fremad eller tilbage.

Svaret er entydigt fra dem, der opererer ude i virkeligheden, at det går rigtig dårligt, og derfor er jeg ked af, at socialministeren betegner det

som overflødigt. Det synes jeg ikke man kan, når man diskuterer vel nok det alvorligste område inden for socialministerens ressortområde.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Hr. Villy Søvndals logik hænger jo bare ikke sammen, for når hr. Villy Søvndal siger, at det, han er optaget af, er bundlinjen, så er vi jo fuldstændig enige. Og med hensyn til bundlinjen er det overflødigt at foreslå, at der skulle udarbejdes en handlingsplan, for med hensyn til bundlinjen tæller det, hvad der er af boformer, hvad der er af botilbud til dem, der har svært ved at finde sig et hjem. Og det er vi jo i fuld gang med, så en handlingsplan vil bare være noget papir, noget bureaukrati.

Det, vi gør i regeringen, er, at vi handler og sørger for at få etableret de tilbud, som man har brug for, når man f.eks. er hjemløs.

Formanden:

Tak til socialministeren. Så går vi til ordfører-rækken. Hr. Hans Andersen.

Kl. 11.10

Hans Andersen (V):

Da Venstres ordfører på dette beslutningsforslag, fru Anne-Mette Winther Christiansen, ikke kan være til stede i dag, skal jeg fremføre følgende:

Jeg må sige, at det undrer mig lidt, at vi skal se dette beslutningsforslag, men omvendt giver det jo mulighed for at give et resumé over, hvilke tiltag der er sat i gang på netop dette område. Venstre er faktisk enig med forslagsstillerne i, at vi aldrig må glemme vores fokus og vores opmærksomhed på at forbedre forholdene for de svageste i vores samfund.

Jeg ser også, at det er det, der sker. Ved satspuljeforhandlingerne bliver der årligt sat mange millioner kroner af til netop at hjælpe disse mennesker.

Vi kan nævne flere tiltag, bl.a. boligaftalen fra 2002, som rækker flere år frem; regeringens handlingsprogram, »Det fælles ansvar«, hvor der netop er fokus på, at vi skal sørge for bostøtte, akuttillbud og en særlig indsats til unge hjemløse; boligaftalen, senest for 2006; og så ikke mindst vores projekt »Skæve huse til skæve eksistenser«, som netop har været et forsøg på at hjælpe disse mennesker, og det er blevet rigtig godt modtaget. Det er også besluttet nu at forlænge forsøgsordningen, og vi har også sammen

afsat 40 mio. kr. over de kommende år til at etablere flere »skæve« huse.

Så når man summerer op og ser på, hvordan billedet tegner sig, må jeg sige, at regeringen er sig sit ansvar bevidst, og af samme grund kan Venstre ikke bakke op om dette beslutningsforslag.

Formanden:

Så er det hr. Hüseyin Arac som ordfører.

Hüseyin Arac (S):

Jeg vil starte med at sige på Socialdemokraternes vegne, at vi er meget glade for, at det her beslutningsforslag er kommet til behandling i dag. Man har prøvet i 2004 og 2005, men ikke kunnet behandle det. Jeg synes, det er utrolig vigtigt, at vi debatterer og snakker om de hjemløses og de svages situation i vores samfund.

Undskyld udtrykket, men vi må skamme os alle sammen, når Danmark er så rigt og så velhavende, økonomisk stærkt, og vi så stadig væk har nogle mennesker i det her samfund, som mangler et tag over hovedet. Det er vi nødt til at kigge på.

Jeg har med stor interesse lyttet til vores socialminister og de tiltag, regeringen har gjort eller vil gøre. Men når vi ser på totalresultatet, slutresultatet, så er der mange, der er kommet i klemme, og jeg er virkelig bange for, når vi snakker om risikogruppen, at den også vil vokse. Det er jeg virkelig nervøs for. Når vi kigger på, hvordan huspriserne stiger og huslejerne stiger, så er der mange mennesker, der kan risikere at komme i den gruppe der. Så jeg synes, det er positivt, det er flot, at vi snakker om og diskuterer det her i Folketinget og finder nogle brugbare løsninger.

Jeg er helt enig med socialministeren i, at de hjemløse mennesker tilhører forskellige kategorier og de har brug for forskellige løsningsmodeller. Jeg har stor respekt for, at nogle har valgt den frihed, at de vil leve livet på landevejene, det skal de have lov til. Det er ikke dem, jeg vil disciplinere eller Socialdemokraterne vil have under nogle faste rammer. Men der er nogle mennesker, der skrider i svinget, der er nogle mennesker, der oplever en krisesituation, der mister deres hjem og bolig, og de mennesker må vi hjælpe så hurtigt som muligt.

Der er ingen her i salen, der er i tvivl om, at antallet af hjemløse i Danmark er stigende, og at de hjemløses problemer bliver mere og mere uoverskuelige både for de hjemløse og for det

offentlige. Problemet er størst i de store kommuner, bl.a. København, Århus, Odense og Aalborg. De hjemløse er blevet mere og mere synlige i gadebilledet her på det sidste. Især i de store byer møder man mange mennesker, der er såkaldte tiggere i vores samfund.

Kl. 11.15

Her er der tale om en gruppe, der ikke har fået glæde af den faldende arbejdsløshed, de stigende huspriser, den billige adgang til at optage lån. Tværtimod er det nogle mennesker, der har fået det endnu sværere, end de har haft det tidligere.

Gruppen af hjemløse afspejler klart en stigen- de ulighed, uanset hvad socialministeren siger. Man kan gå så langt, som jeg tidligere har sagt, men selv det her forslag kunne man ikke få tid til at behandle her i Folketinget i 2004 eller 2005, og problemet er ikke løst. Problemet er der. Vi må gøre noget ved det.

Der er helt klart behov for både bo- og behandlingstilbud til hjemløse i vores land. Der må findes nogle løsninger. Jeg har som medlem af kommunalbestyrelsen i Århus været med til at bygge nogle boliger til de hjemløse i Århus. Når man kender de hjemløse, ved man, at der er mange, der holder husdyr – hunde, katte, fugle – og nogle fra min gruppe har sagt, der også er nogle, der holder rotter, og det synes jeg de skal have lov til.

Når vi tænker på at løse de menneskers boligproblemer, er det ikke nok, at man genhuser dem fra den ene lejlighed til den anden, for så er der måske problemer med at holde husdyr, og så har de måske støjproblemer, og så har de glemt at betale huslejen.

Jeg er meget glad for den pulje, man har i Socialministeriet med 40 mio. kr. til at bygge nogle boliger til de hjemløse, men det er ikke nok, at man giver dem en bolig. Der skal også efter vores mening være en vicevært, og der skal være en socialmedarbejder, der kan gå rundt og ordne både de praktiske og andre vanskeligheder.

Hvis man trækker huslejen fra folks kontanthjælp, inden de modtager deres kontanthjælp, har man også sikret, at huslejen er betalt for de mennesker, så de ikke må gå fra hus og hjem.

Jeg vil gentage, at jeg synes, det er godt med det her beslutningsforslag. Jeg synes, problemerne er store: Klienternes karakter ændrer sig; der er mange unge i vores samfund, der bliver hjemløse; der er mange kvinder, der mister deres bolig; der er også mange mennesker med anden etnisk baggrund, der er hjemløse i Dan-

mark. Derfor skal vi finde forskellige modeller, forskellige løsninger, og vi støtter det her beslutningsforslag om at drøfte hjemløses problemer og finde nogle løsninger.

Jeg er enig med ministeren i, at der er nogle ting i gang, men det er bare ikke nok.

Formanden:

Tak til hr. Hüseysin Arac. Så er det fru Mia Falkenberg som ordfører.

Mia Falkenberg (DF):

SF har fremsat et forslag, som skal sikre bedre vilkår for de hjemløse bl.a. ved at prioritere billigere boliger til udsatte befolkningsgrupper. Dansk Folkeparti finder forslaget meget sympatisk, men vi vil dog ikke stemme for forslaget, da der allerede er sat fokus på de hjemløses forhold. Så man kan sige, at forslaget er overflødig på nuværende tidspunkt. I øvrigt har SF ikke peget på en finansiering i forslaget.

Som sagt er der sat fokus på de hjemløses forhold, og Folketinget arbejder løbende på at forbedre forholdene for hjemløse og andre udsatte gruppers velbefindende. Jeg vil nævne en del tiltag, som allerede er blevet gennemført:

Regeringen og Dansk Folkeparti har sikret, at der årligt afsættes 50 mio. kr. til udsatte grupper. I satspuljeaftalerne bliver der årligt afsat midler til bl.a. de hjemløse. Som eksempler på forbedringer kan jeg nævne, at støtte- og kontaktpersonordningen udvides, så denne også omfatter hjemløse. Der er i de seneste år opført mange nye væresteder, og gamle væresteder er blevet restaureret takket være DF, som afsatte 10 mio. kr. til dette formål. Derudover er der afsat ca. 200 mio. kr. ekstra i den nuværende finanslov til huslejenedsættelser i den almene boligsektor, som skulle være med til at sørge for billigere boliger.

Kl. 11.20

Forsøgsordningen med »skæve« huse er blevet forlænget med yderligere 40 mio. kr. fra 2005 til 2008. Kommunalreformen vil i høj grad lette arbejdet med at udrette en målrettet indsats mod hjemløshed, idet at finansierings- og myndighedsansvaret samles under et og vil gøre det administrative arbejde nemmere.

Desuden er det Dansk Folkepartis holdning, at det er vigtigt, at det er faggrupperne, som er med i arbejdet om at forbedre vilkårene for de hjemløse. På det punkt er vi fuldt ud enige med SF, men samtidig er det også altid noget, vi i Dansk Folkeparti har prioriteret højt. Vi mener

dog ikke, at der bør være en tidsgrænse i dette forslag, da problemstillingerne ændrer sig i takt med samfundet og vi derfor er nødsaget til at foretage ændringer efterhånden.

Kontanthjælpsloftet er vi dog heller ikke enige med SF i er med til at forværre forholdene for hjemløse. Dansk Folkeparti er overbevist om, at uanset om man har en normalindtægt eller en kontanthjælp, så vil man som sindslidende, hjemløs eller alkoholiseret hjemløs stadig have svært ved at overskue de daglige forpligtelser. Flere penge til den enkelte er ikke med til at løse problemerne, og det handler også om mangel på muligheder.

Som sagt er det igen vigtigt at pointere, at SF's forslag er positivt, men at vi allerede er i gang med at forbedre vilkårene og skabe bedre muligheder for de hjemløse og selvfølgelig fortsat vil gøre det. Vi synes, det er sund fornuft at følge de initiativer, som er iværksat og følge op på dem. Dansk Folkeparti støtter derfor ikke forslaget.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg beder om ordet, fordi jeg synes, det var en besynderlig afvisning, der kom fra Dansk Folkeparti her. Altså, på den ene side anerkender man, at problemet er der, man synes, det er et fornuftigt forslag, men man vil alligevel ikke støtte det, fordi der i forvejen sker meget. Men der sker jo altså ikke mere, end at antallet af hjemløse stiger og – kan vi jo frygte med de tal, der er for folk, der er blevet smidt på gaden her over de sidste par år – vil stige yderligere.

Selv om jeg sådan set er enig i, at der sker nogle ting på området, så synes jeg ikke – og det er det, jeg gerne vil høre fru Mia Falkenberg om – der sker nok. Tilsyneladende sker der ikke nok, når antallet vokser.

Kan man ikke tillade sig at konkludere, at hvis antallet af hjemløse stiger, så bliver der ikke gjort nok for at mindske problemet?

(Kort bemærkning).

Mia Falkenberg (DF):

Jo, men vi vil selvfølgelig fortsat arbejde for at forbedre forholdene for de hjemløse, og der skal selvfølgelig også tages flere initiativer på det her område. Men vi mener bare ikke, at en handlingsplan som den, SF har lavet her, er med til at løse de fremtidige problemer, der kommer med hjemløse. De hjemløses problematikker ændrer sig efterhånden, og hvis man laver en fast hand-

lingsplan, der er meget fast og lovmæssig, vil der også være nogle mennesker, der viger ud fra den, fordi samfundet ændrer sig.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

O.k., men det vil sige, hvis jeg hører ordføreren rigtigt, at så vil man gerne være med til at lave en handlingsplan, den skal bare have et andet indhold end det, som lige er blevet foreslået i SF's handlingsplan. Så synes jeg, at der er basis for en dialog, og så kan vi jo prøve at putte den ind. Vi er heller ikke enige i alle delelementer i den handlingsplan, der er lagt frem. Vi vil gerne være med til at diskutere, om der skal tages noget ud og puttes noget på, også af finansieringen osv., og det hører jeg nu at Dansk Folkeparti synes kunne være interessant at gå ind i sådan en dialog om og, om jeg så må sige, lave en handlingsplan, som vi kan samle et flertal for.

(Kort bemærkning).

Mia Falkenberg (DF):

Selvfulgelig kan vi gå i dialog om en handlingsplan og være med til at udarbejde en masse initiativer, og det er vi selvfølgelig også positivt stemt over for. Men umiddelbart er der en lang række initiativer i gang, som vi finder rigtig gode, og på nuværende tidspunkt vil vi bare gerne lige se, hvad følgerne af dem er, og om de har den rette effekt.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Tak for et fordrageligt indlæg. Jeg ser det jo sådan, at Dansk Folkeparti siger, at det er et sympatisk forslag, men at der er nogle hår i suppen i forslaget, man er optaget af, og som man ikke er enig i. Det er jo helt fair, sådan vil det jo altid være: Der kan være ting, man ikke er enig i.

Derfor har jeg sådan set et godt tilbud til Dansk Folkeparti: Skal vi ikke sætte os sammen, Dansk Folkeparti, SF, De Radikale og Socialdemokraterne, som også har meldt positivt ind, og lave et forslag, som Dansk Folkeparti er enig i? Ville det ikke være indlysende?

Dansk Folkepartis ordfører er jo også enig i bundlinjen, nemlig at det går dårligere for de hjemløse, og at regeringen og Dansk Folkeparti altså ikke gør det godt nok. Var det så ikke indlysende, at vi, der er optaget af det, satte os sammen omkring et rundt eller et firkantet bord og lavede et fælles forslag, vi så bar igennem Folketinget?

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Mia Falkenberg (DF):

Det er således, at vi i Dansk Folkeparti synes, at de initiativer, der er sat i gang, er, som de skal være, og vi venter på at se, hvad der så efterfølgende sker.

Som sagt vil vi gerne følge den udvikling, der er inden for de hjemløses problematikker, og der nytter det bare ikke noget at lave en fast handlingsplan og slet ikke som den, SF har fremstillet. Men vi er da positive over for et samarbejde. Jeg vil da sige, at jo flere gode initiativer, der kommer, og jo bedre udviklingsmuligheder, der er på det her område, jo bedre er det.

Formanden:

Tak til fru Mia Falkenberg, og så er det hr. Tom Behnke som ordfører.

Tom Behnke (KF):

Jeg vil ikke kritisere SF for at have fremsat beslutningsforslaget. Jeg synes, det er i orden, at SF fremsætter beslutningsforslag i Folketinget, og jeg synes, det er i orden, SF synes, at vi skal have nogle debatter om nogle forskellige ting.

Beslutningsforslaget her har så også den meget, meget positive ting i sig, at SF har taget sig tid til side op og side ned at referere og citere alt, hvad regeringen har gjort af gode ting, og alt, hvad regeringen har tænkt sig at gøre af gode ting. Det er jo egentlig rart som ordfører for et regeringsparti, at man sådan dårlig nok behøver at kigge i sit eget partiprogram. Man kan nøjes med at læse i SF's beslutningsforslag: Hvor er det nu, regeringen er henne i øjeblikket? Hvad er det, vi har gjort? Hvad er det, vi vil gøre? Det er jo én lang ros til regeringen fra SF's side, og den synes jeg egentlig regeringen bør tage imod og sige: Tak, det var da fint, at vi her fik oplistet alt det gode, som regeringen gør.

Derfor vil jeg heller ikke kritisere SF for at have fremsat det her beslutningsforslag, om end jeg er enig med socialministeren i, at beslutningsforslaget for så vidt er overflødigt, ikke indholdet, men det at fremsætte et beslutningsforslag om, at der skal laves en handlingsplan for hjemløse, for det er ikke nødvendigt: Den findes allerede.

Det er lidt ligesom at fremsætte et beslutningsforslag om, at nu skal vi opfinde den dybe tallerken. Den er opfundet, så det behøver man ikke at fremsætte beslutningsforslag om, selv

om beslutningsforslaget kan være rigtig og vi alle sammen kan være enige om, at det er hensigtsmæssigt, at vi har dybe tallerkner. På samme måde er det hensigtsmæssigt, at vi gør noget for de hjemløse – det er meget hensigtsmæssigt, at vi gør noget.

Fra konservativ side har vi også den holdning og den politik, at vi er meget opmærksomme på de socialt udsatte i vores samfund, herunder de hjemløse, og vi har den holdning, at der skal gøres noget for at hjælpe de hjemløse dels til at få en bolig, dels til at få et bedre liv. Så det er vores politik.

Vi kan med tilfredshed konstatere, at regeringen har taget utallige initiativer, bl.a. for at undgå social udstødelse og for at forbedre vilkårene for hjemløse og skaffe boliger. I 2002 lavede man så den her handlingsplan, som jeg har nævnt, altså en egentlig handlingsplan, der hed »Det fælles ansvar«, og det er den første regering nogen sinde, der har lavet en egentlig handlingsplan for at gå ind massivt her og hjælpe socialt udsatte.

Der er tale om flere og billigere boliger, opførelsen af støttet boligbyggeri er blevet fordoblet, der er flere botilbud, vi har indført »Skæve huse til skæve eksistenser«. Jeg kan huske, at jeg selv for år tilbage var inde på, at efterhånden som de her flygtningelandsbyer, vi oprettede engang, blev affolket, og vi fik de her flygtninge ud i samfundet, så stod de her, skal vi kalde det skurbyer eller containerbyer, eller hvad man kalder det, hvor flygtninge var i en kort periode.

Hvorfor ikke gå ind og bruge dem aktivt f.eks. i forbindelse med hjemløse i en erkendelse af, at nogle hjemløse måske mest er hjemløse, fordi de ikke formår at bo 3. sal th. Den form for liv er ikke dem. Sådan har de ikke lyst til at leve, sådan vil de ikke leve, de har behov for noget andet.

Hvorfor kunne man ikke lave sådan et område, hvor de kunne bo sammen med ligesindede, hvor de kunne have deres hunde og rotter, som hr. Arac sagde, løbende frit omkring, hvor de kan have bål på gårdspladsen, hvor de kan hygge sig på den måde, som de har lyst til at hygge sig? Det skal selvfølgelig være med en kommunal medarbejder, der holder lidt hånd i hanke med, at det ikke kører fuldstændig af sporet.

Det er nogle tanker om at acceptere, at hjemløse er en meget, meget bred gruppe defineret ved, at der er mange forskellige årsager til, at de er hjemløse.

Vi har også fra regeringens side indført og gennemført behandlingsgaranti for stofmisbrugere; og behandlingsgaranti for alkoholmisbrugere; vi har oprettet flere væresteder; der er lavet udlusningsboliger; vi har under punktet før det her punkt på dagsordenen i dag udvidet støtte- og kontaktpersonordningen; vi er med kommunalreformen gået ind og har sagt, at det er kommunen, der har det entydige ansvar for, at man som hjemløs ikke falder mellem to stole. Det er kommunen og kun kommunen, der har ansvaret for at finde en løsning.

Kl. 11.30

Vi har lavet regler om gældslempelse. Der er lavet regler om social aktivering, så vi målrettet prøver at sørge for, at folk kommer ind på arbejdsmarkedet, hvilket jo også ofte kan være en forudsætning for, at man får en fast bolig og kan fastholde den bolig, man har fået.

Endelig kunne jeg jo med tilfredshed konstatere, at socialministeren her tilkendegav, at man allerede er i gang med at undersøge og afdække, hvad det er, der bevirker, at nogle bliver hjemløse, og hvor de bliver af, når de bliver hjemløse. Det er jo ret væsentligt for at kunne komme videre.

Så der er en hel lang række af initiativer, der er sat i gang. Noget af det er gennemført, noget af det skal gennemføres, noget af det skal vi lige nå at se hvordan virker, inden vi tager de næste skridt. Men fra konservativ side vil jeg gerne tilkendegive, at vi ikke er færdige. Det er ikke sådan, at vi nu lukker bogen i og siger: Slut, nu diskuterer vi ikke det her længere. Tværtimod er vi meget opmærksomme på området, og vi vil blive ved med at holde øje med området.

Formanden:

Tak til hr. Tom Behnke. Og så er det hr. Martin Lidegaard som ordfører.

Martin Lidegaard (RV):

SF har fat i noget med det her beslutningsforslag, for uanset hvor mange gange ministeren forsøger at remse op, hvad regeringen gør, og bliver sekunderet af regeringens ordførere, så kan vi jo ikke løbe fra det faktum, at vi har et problem, der er stigende, og at vi har behov for at fokusere mere på det.

Uanset om De Konservative har en vision på området, der handler om at oprette muse- og rottelegepladser under opsyn af en kommunal forvalter, hvor de hjemløse så kan lege – det siger lidt om De Konservatives syn på socialpoli-

tik, synes jeg – så har vi et problem, som vi er nødt til at gøre noget ved.

Fra radikal side er vi ikke enige i alle delelementerne i beslutningsforslaget. Vi savner også – det hænder, at det problem opstår i SF's beslutningsforslag – et forslag til finansiering eller bare et estimat af, hvad det vil koste at fokusere på det her problem og sige, at netop fordi målgruppen er så varieret, netop fordi problemet er så komplekst, og netop fordi vi her har en blanding af sundheds-, social-, uddannelses-, boligpolitik, skulle vi så ikke prøve at se, om vi kan gøre det bedre, end vi gør i dag.

Den grundtanke støtter vi fra radikal side og vil derfor gå positivt ind i udvalgsarbejdet med at udrede og diskutere, hvordan man kunne gribe en sådan handlingsplan an.

Formanden:

Tak til hr. Martin Lidegaard, og så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Enhedslisten støtter SF's beslutningsforslag. Som det vel tydeligt er fremgået af debatten, er vi mange, der er meget optaget af, at vi har et stort og stigende problem i Danmark med, at flere og flere bliver hjemløse.

Nogle taler om, at hjemløse har brug for særlig støtte og har særlige problemer osv. Det, der er vigtigt at påpege, er, at det er utroligt hårdt at være på gaden. Derfor bliver man altså syg af at blive hjemløs. Og det kunne jo være, at hvis folk ikke var blevet hjemløse, så havde de slet ikke haft brug for den særlige støtte, som Socialministeren så gerne vil give dem, når først de er blevet hjemløse.

Det kunne jo være, at der, hvis nu man sikrede, at der var billige boliger nok til dem, der har brug for det, hvis nu man sikrede, at folk havde råd til at betale deres husleje og kunne få hjælp, hvis de en periode ikke havde råd, så de kunne blive i deres bolig, så ikke ville være så mange, der fik brug for, at ministeren kunne klappe dem på hovedet og lave væresteder og støtte- og kontaktpersonordninger osv., for så ville de slet ikke komme ud i de problemer, som de kommer ud i, når de bliver hjemløse.

Det er utroligt hårdt at leve på gaden, og det er der desværre en del der bliver tvunget til. Selvfølgelig er det ikke noget nyt problem, det er bare stigende i de her år. Men det er desværre ikke noget nyt i Danmark, at f.eks. kvinder, der bliver arbejdsløse og derfor ikke har råd til at be-

tale huslejen eller bliver skilt og derfor ikke læn- gere kan bo i lejligheden, kontakter kommunen og får det svar, at de kan få en plads på et her- berg, og deres børn kan komme på institution.

Så prøver man at finde nogle andre midlerti- dige løsninger, at de kan bo på sofaen rundt hos familier og venner osv., men det er der grænser for hvor længe man kan, og i nogle tilfælde ender folk altså så på gaden, og så er der nogle an- dre, der tager sig af børnene. Det er ikke så rigt et samfund som det danske værdigt.

Så en del af løsningen må være at sikre, at folk har penge nok til at betale huslejen, og hvis de i forbigående perioder ikke har råd til at beta- le den, så må kommunen ind og hjælpe dem og prøve at hjælpe dem med at finde en billigere bolig.

Kl. 11.35

Men det kræver, at der er billigere boliger. Se- nest har vi set i København med overborgmeste- rens store plan om 5.000 boliger til 5.000 kr. om måneden, at vores regler i dag er så skævvriden- de, at man ikke kan lave almene boliger med en husleje på 5.000 kr. om måneden, hvorimod man godt kan lave ejerboliger og andelsboliger, og her burde ministeren, der jo også er boligmini- ster, sådan set se en opgave i at få ændret på reg- lerne, så også almene boliger kan komme ned på samme månedlige husleje og helst lavere end ejerboliger. For der er en række mennesker, der ikke har mulighed for at have en ejerbolig.

Vi synes sådan set, at det at have ret til en bo- lig burde være klart grundlovsbeskyttet, som vi var inde på, da vi diskuterede grundloven tidli- gere på ugen, ligesom vi i grundloven har en be- skyttelse af, at alle børn har ret til at gå i skole. Det er muligt, hvis der er politisk vilje at leve op til at sikre det princip.

Så bare kort om »skæve« boliger: Det er vi stærke tilhængere af. Derfor er vi også voldsom- me modstandere af, at regeringen er i gang med at tvangsnormalisere Christiania, og at man i øv- rigt, når »skæve« boliger vokser frem rundt om i landet på campingpladser, i skurområder eller andre steder, så straks skal gå ind og tvangsnor- malisere og kræve, at det lever op til alle de mange forskellige regler, der er på området, og ikke vil give plads til, at der nogle steder er nog- le mennesker, der kan leve på nogle andre vil- kår, på nogle andre måder, at det kun er, hvis det er myndighederne, der har sagt, at her laver vi et projekt med »skæve« boliger, at det er i orden.

Hvis folk selv finder ud af det, så vær dog glad for det og gå ud og prøv at se, om de har

brug for lidt ekstra hjælp, frem for at det hele straks skal fjernes og reguleres.

Som andre også har været inde på, er der selvfølgelig brug for, når man laver »skæve« bo- liger eller accepterer, at der er nogle skæve boli- ger, der er vokset frem af sig selv, også at sikre, at der er den sociale støtte, der er brug for, lige- som der også er behov for, at der løbende udfø- res et opsøgende arbejde for dem, der er hjemlø- se, så man prøver at fortælle dem om de forskel- lige muligheder, der er for, at de kan få noget støtte og hjælp, og så man som minimum sikrer, at de får noget varm mad, at de får at vide, hvor de kan komme hen og få et bad, at man sikrer, at de kan få noget tøj på kroppen osv.

Det er altså uhyggeligt i denne tid, hvor det er så koldt, at opleve, at der er mennesker, som sover på gaden, fordi vi i et af verdens rigeste lande ikke reelt gør en indsats for at forebygge hjemløshed og for at sikre, at alle har et sted at være. Så vi støtter varmt forslaget.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for for- slagsstillerne.

Villy Søvndal (SF):

Tak for debatten, som jo delte Folketinget i to, nemlig den nuværende regering og støttepartiet, der afviser at gøre noget ved det her, ud over at man mener, at man selv har sat meget i gang, og så en opposition, der helt enigt fra alle sider si- ger, at det, vi gør, er ikke godt nok. Et rigt sam- fund som vores burde ikke efterlade så mange problemer, som det gør. Der er jo sådan en fun- damental skillelinje, ikke alene i Folketinget, men i dansk politik, nemlig i synet på, om et samfund skal måles på, hvordan det tager sig af de dårligst stillede.

Socialministerens opfattelse er, at vi er i fuld gang. Jeg har prøvet under debatten – andre har også – at dreje den ind på at være lidt optaget af bundlinjen: Hvordan går det samlet? Hvis man ser det samlede billede på hjemløshed i Dan- mark, går det så fremad, eller går det tilbage? Ministeren siger, at det kan man ikke svare på, der skal vi helt tilbage til 2002.

Jeg forstår ikke, og jeg lærer aldrig at forstå, at en regering ikke er mere lydhør for, hvad der siges udefra. Vi har både Rådet for Socialt Ud- satte, der tænder en meget kraftig advarselslam- pe, vi har den række af organisationer, hvem re- geringen inden jul spurgte om deres holdning, deres syn på det, og vi får et svar, der ikke er

delt op i et lille mindretal og et stort mindretal, som socialministeren kom til at sige, men hvor to tredjedele af organisationerne svarer, at det går dårligere.

Jeg forstår simpelt hen ikke, at en regering ikke ser det her som en advarsel mod den politik, der føres. Det er jo ikke mennesker, der er partipolitisk interesserede. Det er ikke mennesker, der er medlemmer af hverken Socialdemokratiet, SF, og hvis de er, så er i hvert fald en del af dem også i et parti som Venstre. Jeg forstår ikke, man ikke hører, hvad det er, der bliver sagt, at det er et advarselssignal, der siger, at det ikke går godt nok.

Socialministeren afviser så at tiltræde bestemmelserne i den reviderede socialpagt med den bemærkning, der hedder: Dem opfylder vi allerede. Hvorfor så ikke tiltræde dem, hvorfor så ikke tiltræde den, så vi har nogle måleinstrumenter til at hjælpe os på vej?

Kl. 11.40

Hr. Hans Andersen holdt en tale, som det er svært at kommentere, fordi den var så tæt på socialministerens, at jeg mener, at jeg med mine betragtninger til socialministeren også har svaret hr. Hans Andersen. Derfor synes jeg, det var meget befriende at høre den socialdemokratiske ordfører. Jeg vil godt sige tak for et, synes jeg, både klogt og eftertænksomt indlæg.

Jeg synes, det udtrykker den forståelse, der er hos Socialdemokraterne for det her problem, og som helt mangler hos regeringspartierne, Venstre og Dansk Folkeparti, men også hos støttepartiet De Konservative. Jeg synes, det er ærgerligt, at der simpelt hen ikke er den grundlæggende forståelse for det her problem, at man hele tiden bare forsøger at fjerne diskussionen om problemet.

Hr. Tom Behnke sagde, at det var rart, at SF remsede de ting op, regeringen havde gjort, i beslutningsforslaget. Jamen sådan er vi i SF. Vi vil altid rose. Hver dag, når jeg står op, overvejer jeg, om der er noget at rose regeringen for. De fleste dage synes jeg, det er svært. Men hvis der endelig er en mulighed, så er det klart, så skal den da udnyttes.

Derfor vil vi altid rose de ting, regeringen laver, hvis de er gode. Men vi vil samtidig fastholde, at det afgørende ikke er enkelte trin, der tages, men den samlede bevægelse. Går det fremad, eller går det ikke fremad? Og der, synes jeg, savnede man hr. Tom Behnkes svar på det fundamentale spørgsmål: Hvordan synes hr. Tom Behnke egentlig, det går? Er hr. Tom Behnke

enig i den beskrivelse, der hedder, at når vi når bundlinjen, så står det dårligere til i dag med hensyn til hjemløshed, end det gjorde, da regeringen startede? Det tror jeg ikke en af dem, der arbejder ude i felten, er i tvivl om.

Jeg skal så også ud over at takke Socialdemokraterne sige tak til hr. Martin Lidegaard, som nævnte, at der var enkelte elementer i forslaget, man godt ville kigge på – det er jo helt fair – men dog anerkendte det grundlæggende, at der er et stigende problem, og at man gerne vil gå videre med forslaget.

Også mange tak til fru Line Barfod fra Enhedslisten, som også pegede på det, som alle, der kigger ud af vinduerne, siger, nemlig at der er et stigende problem. Jeg synes ligesom fru Line Barfod, at det er underligt, at man ikke er glad for, at der er nogle selvgrøende initiativer. Men jeg tror kun, det kan forstås psykologisk sådan, at regeringen har en voldsom trang til at styre.

Jeg tror, at man skal helt tilbage til systemer før murens fald for at finde en regering, der i samme omfang vil kontrollere hver eneste detalje. Egentlig kunne man tro, at man til mennesker, der som på Christiania og andre steder, selv løser nogle af problemerne med »skæve« boliger, sagde: Fint, her er opfindsomme, påhittomme folk, der løser noget af det, som vi har problemer med som offentlige myndigheder at få løst.

Svaret er i stedet for, at nu skal det friseres, nu skal det ligne alle andre områder, og det betyder indsnævring af de rummeligheder, der er. Det synes jeg er helt underligt, men jeg tror kun, det kan forstås ved at læse noget om styringssyndromer og nødvendigheden af at styre enhver detalje.

Ellers tak for bemærkningerne, også tak for de der helt grundlæggende bemærkninger. Jeg synes, at det, der sætter hele den her diskussion i relief, jo er, at vi er et stadig rigere samfund. Vi er et samfund, hvor hovedparten af os oplever en stigende rigdom år for år, stigende muligheder for forbrug, stigende muligheder for at rejse osv. osv. Og så har vi samtidig det problem, at i bunden af vores samfund stiger problemerne.

Det synes jeg der er brug for at diskutere ofte, og derfor til de to regeringspartier, Dansk Folkeparti og Venstre, der karakteriserede det her som et overflødigt forslag: Nej. Jeg vil godt sige, at så længe vi oplever, at hjemløsheden stiger, vil vi hver gang protestere, når regeringspartierne og

også støttepartiet siger, at det her er et overflødigt forslag, en overflødig diskussion.

Efter SF's opfattelse er den grundlæggende diskussion i et samfund som vores det, vi gerne vil måles på, nemlig synet på, hvordan vi behandler de allerdårligst stillede i det her samfund.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg vil gerne spørge hr. Villy Søvnald, om ikke hr. Villy Søvnald bare ud fra sin egen synsvinkel kan se en anelse positivt på, at vi nu har vedtaget en kommunalreform, hvor vi entydigt placerer ansvaret for de her mennesker, vi taler om, netop de udsatte mennesker – nogle af dem lever på gaden – der har brug for hjælp, har brug for en midlertidig bolig, hos kommunerne i modsætning til i dag, hvor to kommunale myndigheder desværre, kan man sige, spiller bold med den hjemløse. Det råder vi nu bod på med kommunalreformen.

Kl. 11.45

Jeg vil spørge, om hr. Villy Søvnald ikke kan bekræfte, at det dog er et kraftigt skridt i den rigtige retning. Det mener jeg, men jeg vil gerne høre hr. Villy Søvnalds vurdering af det.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg er enig i den del af kommunalreformen, der vedrører den geografiske inddeling. Det er ikke det, hr. Hans Andersen spørger om, men det grundlæggende spørgsmål, hr. Hans Andersen stiller, og som jeg synes er et meget relevant spørgsmål, er:

Tror man, at den samlede sum af kommunalreformen med det positive, med det entydige ansvar, og det efter min opfattelse negative, at kommunerne skal betale den fulde pris for de udsatte grupper fremover, vil være fremskridt eller tilbageskridt?

Nu må jeg ikke stille spørgsmål. Hvis jeg havde måttet, ville jeg have spurgt hr. Hans Andersen:

Når nu kommunerne fremover skal betale det fulde beløb, hvor der indtil nu har været en delt finansiering, tror hr. Hans Andersen så, at det i en periode, hvor den kommunale økonomi i øvrigt er så stram, som det næsten aldrig før er set, bliver lettere eller sværere at få kommunen til at anbringe en misbruger på en institution – eller den sindslidende, der har brug for de dyre behandlingstilbud?

Da hr. Hans Andersen ikke må svare og jeg ikke må spørge, vil jeg selv svare: Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at når man sætter så stort et økonomisk pres på de tungeste sociale sager, vil vi opleve, at det bliver urimelig svært i en økonomisk stram periode at få de tilbud, man har brug for.

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg skal lige gøre opmærksom på, at under denne del af forhandlingen kan man ifølge forretningsordenen både stille spørgsmål og lade være at stille spørgsmål; man kan svare eller man kan lade være at svare. Der er fuldstændig fri taletid. Det, der er begrænsningen, er, at de, der kommer med korte bemærkninger, kun har to korte bemærkninger. Hr. Hans Andersen skal nu have sin anden korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg vil gerne spørge, om hr. Villy Søvnald har forhørt sig hos de nuværende amter om, hvordan de håndterer forsorgshjem; hvad belægningen er på de pågældende forsorgshjem; hvordan det går med at have et herberg kørende; om der er en efterspørgsel efter disse herberger eller der ikke er. For det fremstår i debatten, som om hr. Villy Søvnald har den evigtgyldige sandhed, og argumentet om, at vi faktisk ikke kender den fuldstændige virkelighed, preller fuldstændig af på hr. Villy Søvnald.

Hr. Villy Søvnald graver ned og bruger de argumenter, der lige passer til dagen, men mangler måske det fulde overblik. Det kunne måske opnås ved at spørge amterne, hvordan det går på de midlertidige forsorgshjem, og hvordan det går ude på de herberger, der er etableret. Jeg kender til et natherberg, hvor man har problemer med at belægge pladserne. Der er simpelt hen ikke efterspørgsel efter dem.

Det er måske noget helt andet, der mangler, og det vil jeg gerne spørge hr. Villy Søvnald om.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Den der teknik med at spørge ude i virkeligheden synes jeg er en rigtig god teknik. Det var i øvrigt mig, der foreslog det på det der samråd, vi havde med socialministeren, hvor hun kom til at udtale sig om ulighed på en måde, som var lidt uheldig for Venstre. Jeg tror, at hr. Hans Andersen sagtens kan huske den situation.

Der bad jeg om, at man ikke spurgte de politiske partier, for man kan sige, at vi kan have vores interesse i at lave et fordrejet billede, og derfor blev vi enige om at spørge dem, der arbejder med de her folk, nemlig de sociale organisationer. Hvad var det, de svarede lige før jul? De svarede fuldstændig klart, to ud af tre af dem, der svarede, at det går dårligere for de allermost socialt udsatte, vi har.

Det varede så et døgn tid, hvor socialministeren i første omgang udtrykte bekymring. Så kom statsministeren på banen og sagde, at det slet ikke gik dårligere, hvorefter socialministeren sagde, at det slet ikke gik dårligere.

Hvis man ikke kan tro på de ting, folk siger, når man beder dem om at svare, er det en meningsløs leg. Det tegnede et billede, som regeringen ikke brød sig om, men som er det sande billede.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så er det socialministeren.

Kl. 11.50

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Hvis hr. Villy Søvndal i forbindelse med det her beslutningsforslag gerne vil have en længere debat om den generelle situation, kan vi for min skyld gerne tage den.

Jeg kan naturligvis ikke acceptere hr. Villy Søvndals udlægning af teksten i ngo-rapporten, som ganske rigtigt kom før jul, og som gav nogle pejlinger på, hvordan de frivillige sociale organisationer oplever situationen.

Det er helt rigtigt, at nogle af organisationerne roste forskellige initiativer; nogle sagde, at deres brugere havde fået det bedre; nogle sagde, at deres brugere havde fået det dårligere, og det er rigtigt, at det var den største del af dem, der svarede i undersøgelsen.

Det er helt klart, at når organisationerne melder ind, at der er nogle problemer, bliver jeg bekymret, og det reagerer jeg på. Den her regering har nemlig for vane at tage fat på de problemer, der er.

Men sagen er, at de meldinger, som organisationerne kom med, ikke siger noget om den generelle situation. Der er ikke et egentligt statistisk grundlag for at beskrive den generelle situation, og det, der gjorde sig gældende i debatten, var, at man, med bl.a. hr. Villy Søvndals gode hjælp, fik blandet tingene sammen.

Det, vi bliver nødt til at forholde os til, er, at rapporten kan bruges til at give en pejling af,

hvordan organisationerne oplever at deres brugere har det, og det synes jeg er vigtigt. Jeg synes, at det er brugbar information, og lige præcis derfor har jeg fulgt rapporten op med at indkalde organisationerne til en drøftelse af, om der er yderligere ting, der er brug for at tage fat på.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg er glad for, at ministeren går ind i den her debat, for det er en meget vigtig debat. Jeg undrede mig bare over, at socialministeren i første omgang – ud af et ærligt hjerte, tror jeg, og det er sådan set rosende ment – sagde, at det er bekymrende, at de sociale organisationer, der ved noget om det, siger, at det går dårligere.

Det, der undrede mig desto mere, var, at statsministeren med den afstand, han har til sagen, kunne gå ud og sige, at det slet ikke er rigtigt. Det går ikke dårligere, tværtimod, sagde han her i onsdagens spørgetid, det går bedre.

Nu har jeg selv en vis forståelse for sort humor, men jeg mener alligevel, at man skal anvende den med omhu og ikke over for de her grupper. Derfor blev jeg endnu mere forundret, da socialministeren efter først at have udtrykt sin bekymring siger, efter at statsministeren har sagt, hvad socialministeren skal mene, at hun også mener, at det går bedre.

Jeg mener, at det bidrager til utroværdighed, og det bekymrer mig, hvis man ikke som socialminister tør stå fast og sige: Jeg kæmper for det her sociale område, også selv om det nogle gange skulle give nogle knubs.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det, der er utroværdigt, er hr. Villy Søvndals udlægning af teksten. Det er misbrug af, hvad der egentlig er blevet sagt, og omskrivninger af citater. Det er vel derfor, hr. Villy Søvndal ikke kommer med direkte citater. Men det oplever vi så tit.

Det, jeg klart har understreget, er, at når organisationerne på området er bekymrede, er jeg det også, og jeg tager deres meldinger alvorligt. Vi bliver bare nødt til at holde fast i, at det, vi fik i rapporten, var nogle pejlinger på, hvordan organisationerne oplever at deres brugere har det, og ikke et egentligt veldokumenteret statistisk grundlag, der siger noget om den generelle udvikling. Det bliver hr. Villy Søvndal også nødt til at tage sit udgangspunkt i.

Det, der er problemet for hr. Villy Søvndal, er vel i virkeligheden, at der nu er en regering, der gør en markant indsats for de mest udsatte i landet; som tager fat på de her problemer; som gør et krav om en handlingsplan for hjemløse overflødig, fordi vi er i fuld gang med at tage fat på det, nemlig med at få bygget almene boliger som aldrig før og få lavet den type boformer, der skal til, for at hjemløse kan få et hjem.

Første næstformand (Svend Auken):

Nu har der meldt sig rigtig mange. Hr. Villy Søvndal for den anden korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Man kan næsten godt få lidt ondt af socialministeren, for jeg synes, at mennesker, der bliver anbragt i en fuldstændig umulig position, skal man altid vise en vis omsorg for.

Det, socialministeren siger, er – i modstrid med alle meldinger – at det går bedre. Sådan hører jeg socialministeren, eller hvad?

Er det virkelig socialministerens opfattelse, at hun er bedre til at tolke de her ting end mennesker i Frelsens Hær, Kirkens Korshær, Børnenes Kontor og KFUM's Sociale Arbejde? Det er dem, der arbejder helt derude, og som rejser advarselssignalet. Så kommer socialministeren og siger: Nej, det er ikke rigtigt, for jeg og regeringen har vedtaget, at det går rigtig meget bedre, og det vil vi gerne kendes på.

Er det ikke et bekymrende træk, at omverdenen og virkeligheden melder nogle ting ind, men at socialministeren konsekvent benægter, at det billede er rigtigt?

Det er da ikke manipulation fra min side. Det er en videregivelse til socialministeren af, hvad der siges ude i det virkelige liv.

Kl. 11.55

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes, at hr. Villy Søvndal skal have ondt af sig selv, for sagen er, og det bliver afsløret også under debatten her i dag, at hr. Villy Søvndal kommer til kort, når hr. Villy Søvndal skal forholde sig til den faktiske og konkrete indsats, og derfor bliver der nogle runde vendinger om, hvordan det muligvis ser ud. Derfor vil hr. Villy Søvndal ikke forholde sig til det faktum, at ngo-rapporten siger noget om, hvordan organisationerne oplever at deres brugere har det, men ikke giver noget dokumenteret statistisk materiale

som grundlag for at sige noget om den generelle udvikling.

Jeg tror i virkeligheden, at det hele bunder i, at hr. Villy Søvndal har det rigtig dårligt med, at der skulle en VK-regering til for at lave en markant indsats over for de udsatte, en regering, som har sat gang i rigtig mange ting med handlingsplanen »Det fælles ansvar« og er i fuld gang med at udmønte det. Det må være voldsomt generende, i og med at hr. Villy Søvndal ellers altid bakker op om en socialdemokratisk ledet regering og nu kan se, at for at få nogle konkrete resultater er det faktisk en VK-regering, der skal til.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Når man lytter til socialministeren og hr. Tom Behnke, ordføreren for regeringens støtteparti, Det Konservative Folkeparti, et det, som om regeringen kun har siddet i 3-4 måneder. Den har sat nogle ting i gang og forventer nogle resultater, men så vidt jeg ved, har de samme partier med det samme støtteparti siddet i en periode tidligere.

Vi har stor respekt for de ting, der er sat i gang, og vi vil ikke kvæle de tiltag, der er sat i gang, det har jeg også sagt i min ordførertale, men jeg vil meget gerne høre, hvad socialministeren mener nettoresultatet er, når det gælder de hjemløse. Er situationen forværret, eller er den forbedret? Det vil jeg gerne have et kort og præcist svar på, så jeg kan forstå det.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

I sagens natur er det svært at give nogle præcise tal for antallet af hjemløse.

Men jeg er rigtig glad for, at hr. Hüseyin Arac stiller mig spørgsmålet, for det giver mig også anledning til at kommentere noget af det, hr. Hüseyin Arac sagde i sin ordførertale til beslutningsforslaget.

Bl.a. blev det påpeget fra hr. Aracs side, at det jo er vigtigt, at der bliver bygget boliger, så der er noget at vælge imellem. Om noget, har den her regering taget fat i boligbyggeriet og rettet op på det efterslæb, der var efter den tidligere socialdemokratisk ledede regering, der slet, slet ikke gjorde nok på det område.

Med boligaftalen for 2002 gav vi et gevaldigt spark for at få sat gang i boligbyggeriet. Som jeg også redegjorde for, giver den nye boligafale, som vi indgik med De Radikale og Dansk Folke-

parti i efteråret, basis for, at vi netop får bygget mange flere almene boliger. Om nogen, er de svageste dem, der står og mangler en bolig. Det er ærgerligt, at Socialdemokraterne overhovedet ikke vil tage et ansvar for indsatsen på boligområdet.

(Kort bemærkning).

Hüseyin Arac (S):

Jeg har sagt, og jeg vil gentage: Vi støtter hvert eneste positive tiltag, der vil hjælpe og gavne vores svage i samfundet.

Jeg vil også minde socialministeren om, at det med de »skæve« boliger til de »skæve« eksisterer blev startet i Socialdemokraternes tid under Jytte Andersen, da hun var boligminister, så man skal ikke sige, at Socialdemokraterne ikke har gjort noget eller ikke vil gøre noget. Det er helt forkert, det vil vi meget gerne.

Men tilbage til sagens kerne. Jeg vil spørge: Når vi ved, at huslejen stiger, og at den her regering har skåret ned på boligskringen, og når vi ved, at huspriserne stiger, hvordan vurderer socialministeren så risikoen for, at man bliver hjemløs i det danske samfund, især for de mennesker, der er på kontanthjælp eller anden overførselsindkomst? Risikerer de mere end tidligere at blive hjemløse, at miste hus og hjem, eller går det bedre for de mennesker, jeg har nævnt?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal gerne over for hr. Hüseyin Arac anerkende, at forsøgsordningen med »skæve« huse netop startede i 1999. Der har været bred opbakning til den og også til, at vi fortsætter forsøgsordningen og bl.a. bygger større boliger.

Der var også bred opbakning til at etablere udslusningsboliger, som vi i regeringen tog initiativ til og fik iværksat sidste år.

Men sagen er, at Socialdemokraterne meldte sig ud af boligforhandlingerne og boligaftalen, som netop sikrer, at vi får bygget nyt og får udviklet hele det almene boligbyggeri. Det er jo nok så afgørende, at vi sørger for, at der bliver bygget nye almene boliger.

Kl. 12.00

En af de store styrker ved det almene boligbyggeri, er jo, at huslejen er fastlagt på forhånd. Det vil sige, at der ingen udsving er i huslejen – det er så også et svar på fru Line Barfods tidligere indlæg – at man har den tryghed, der ligger i, at huslejen altid er kendt, uanset hvordan økonomien ellers udvikler sig.

Noget af det, der er afgørende for, at man giver et tilbud, er, at der bliver bygget nye boliger, at der bliver lavet forskellige boformer, som imødekommer det behov, der er, og at kommunerne bruger de redskaber, de har, til at hjælpe folk med at betale huslejen eller til at anviser en lejlighed til en husleje, folk kan betale.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg tror ikke, jeg vil fortsætte denne abekastning frem og tilbage, for den synes jeg ikke klæder Tingets ærede medlemmer.

Men jeg er oprigtig interesseret i at finde ud af, hvad socialministeren mener. Tidligere på dagen havde jeg anledning til at spørge, om socialministeren mente, at fattigdommen var stigende i Danmark, og at vi havde et større problem med absolut fattigdom i bunden af vores samfund. Da fik jeg jo det helt klare indtryk, at det mente socialministeren ikke. Socialministeren mente simpelt hen ikke, at der eksisterede absolut fattigdom i Danmark.

Nu forstår jeg så på dialogen med hr. Villy Søvndal, at socialministeren alligevel er bekymret for, at der måske er noget på basis af de her indrapporteringer fra de frivillige organisationer. Hvad er det så helt præcis, socialministeren er bekymret over, hvis det ikke er stigende fattigdom? Og hvis argumentationen er, at vi ikke har grundlag nok for at udtale os, at vi mangler statistik, vi mangler tal, var det så ikke en idé at forsøge at skaffe de tal?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Altså, den relative fattigdom, lavindkomstgruppen, har vi jo tal på, og det var det, jeg refererede til. Vi har Ginikoefficienten, vi kan måle udviklingen på, vi har lavindkomstgruppen, som vi kan bruge til at måle den økonomiske udvikling på, og som jeg nævnte tidligere: Hvis vi ser på de tal, vi har kendskab til, så har der kun været en lille stigning, som jo fortrinsvis skyldes udviklingen i priserne på ejendomme.

Jeg synes jo, det er positivt, at vi ikke i Danmark har fattigdom i egentlig forstand. Det synes jeg er rigtig godt. Det kan være, oppositionen synes, det er ærgerligt, for så har man ikke den angrebsplanke, men jeg synes altså, det er rigtig godt, at vi ikke har absolut fattigdom, men at det, vi taler om, er en relativ fattigdom.

Det, der jo så er vigtigt, er at se på, hvordan vi kan sætte ind for også at give dem, der er rela-

tivt fattige, de bedste muligheder for at leve et godt liv og komme videre fra deres situation.

Der tror jeg, at hr. Martin Lidegaard helt glemmer at tænke på, at der er nogle, som er relativt fattige, men ikke nødvendigvis er udsatte, og så er der nogle, som f.eks. er på førtidspension, der er udsatte og har voldsomme problemer at slås med. Jeg synes jo, det er vigtigt at finde ud, hvad det er, der gør sig gældende, og hvordan vi bedst kan hjælpe folk, men det er jo også det, vi skal drøfte under forhandlingen om det næste beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det er jo rigtigt, at fattigdommen har mange ansigter, og at ud over den økonomiske fattigdom er der jo også kulturel og social fattigdom og folk, der er udsatte på grund af sindslidelser osv., men det provokerer mig altså, at landets socialminister står og siger, at der ikke er fattigdom i Danmark, når alt, hvad vi får af meldinger ude fra landet, viser, at det er der, og at den er stigende.

Jeg vil godt være med til – det kommer vi til om lidt – at diskutere, hvordan man kan definere fattigdom, og jeg medgiver, at det er vanskeligt. Men at landets socialminister står og siger, at vi ikke har et fattigdomsproblem, og at det ikke er stigende, når der kommer entydige meldinger om det! Det er derfor, jeg er så interesseret i at finde ud af, hvad det præcis er, socialministeren mener.

Men jeg forstår altså, at socialministeren mener, at vi ikke har fattigdom i Danmark, at vi ikke har det problem, men så forstår jeg bare ikke, hvad hun er bekymret over. Hun var jo bekymret over indvendingerne fra de frivillige organisationer. Hvad går socialministerens bekymring helt præcist på?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Den udlægning af teksten kan hr. Martin Lidegaard ikke bruge til noget som helst. Det er slet ikke det, jeg har sagt.

Når jeg får det konkrete spørgsmål, hvad jeg er bekymret over, så er jeg bekymret, når organisationerne melder, at de synes, at nogle af deres brugere har mere sammensatte problemer og har det vanskeligere end tidligere. Så synes jeg jo, det gælder om at komme i dialog eller fortsætte dialogen med organisationerne om, hvad det så er, der gør sig gældende, og om vi kan

overveje nogle andre indsatsmuligheder, akkurat ligesom vi jo har gjort det f.eks. for de svageste i lavindkomstgruppen, hvor vi fik afdækket det, der var de største barrierer for dem, når vi tager de store klumper, nemlig gældsproblemet, manglende netværk og misbrugsproblemer.

Der har regeringen jo sørget for at indføre behandlingsgarantier, en gældssaneringsordning og nu udvidet støtte- og kontaktpersonordningen. Dermed bliver det jo et rigtig godt eksempel på, hvordan vi prøver at finde ud af, hvad det er for nogle problemer, der gør sig gældende, og hvilke barrierer der er for, at mennesker kan leve det liv, de gerne vil. Så gør vi kendetegnende for denne regering markant noget ved de problemer.

Kl. 12.05

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ministeren sagde, at hun gør en markant indsats for de udsatte grupper. Det er jo rigtigt, at det er vældig markant at skære så voldsomt i de sociale ydelser, som denne regering og Dansk Folkeparti har gjort. Det kan man selvfølgelig godt kalde en markant indsats, men det går jo ligesom den forkerte vej.

Jeg synes, det er en mærkelig måde at stå og rose sig af, at man har gjort nogle mennesker fattigere, for selv om ministeren ikke vil anerkende, at der er nogle, der er fattige i Danmark, så vil ministeren vel anerkende, at hvis man får 1.000 kr. mindre om måneden, så er man fattigere, end man var, før der blev skåret de 1.000 kr. væk om måneden.

Så spurgte ministeren, om venstrefløjen og oppositionen var kede af, at der ikke er fattigdom i Danmark. Jeg ville være meget, meget glad, hvis der ikke var fattigdom i Danmark. Der er rigeligt med andre ting, vi kan angribe regeringen for. Jeg ville være rigtig glad, hvis alle mennesker i Danmark havde råd til at købe mad hver dag, havde råd til at købe tøj til deres børn. Det synes jeg ville være værdigt i så rigt et samfund som Danmark. Men det kan jeg forstå at ministeren ikke er enig i.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Der er jo ikke noget nyt i, at fru Line Barfod ikke bakker op om starthjælpsydelsen og loftet over kontanthjælpen, og der er vi helt uenige. Der er nogle principper, der gør sig gældende. Jeg synes, det er vigtigt, at det kan betale sig at arbej-

de. Jeg synes også, det skal være sådan, at man ikke har fuld adgang til de offentlige ydelser i Danmark fra første dag, man er i landet.

Det er begrundelsen for, at vi har ændret reglerne på det område, og det er jeg fuldt ud bekendt med at fru Line Barfod ikke er enig i.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er helt med på, at vi er uenige om mange ting, men jeg prøver igen. Mener ministeren ikke, at man kan sige, at hvis en person får 1.000 kr. mindre om måneden, end vedkommende fik før, så er den person blevet fattigere, end vedkommende var før? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål: Mener ministeren ikke, at i så rigt et land som Danmark, hvor flertallet af os får råd til at købe mere og mere, burde vi også have råd til at sikre, at alle har råd til at købe mad hver dag og har råd til at købe vinter-tøj til deres børn, når det bliver koldt?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg kan bekræfte, at hvis man får 1.000 kr. mindre i løn eller mindre i overførselsindkomst, så har man 1.000 kr. mindre til rådighed, ja. Vi har heldigvis et velfungerende samfund, hvor vi sikrer, at den økonomiske fremgang også kommer dem til gode, der er modtagere af overførselsindkomster. Det er derfor, vi har satsreguleringen, og det synes jeg er rigtig godt.

Men det er jo ikke tilstrækkeligt til, at der ikke er nogen, der tumler med forskellige sociale problemer, og det er jo derfor, vi sætter ind på alle de andre områder, nemlig for at give folk de bedste betingelser for at kunne leve det liv, de gerne vil i Danmark.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Ministeren nævner igen i dag, at den rapport fra de frivillige, vi kiggede på i december, ikke er en generel dokumentation, og derfor kan man ikke udlede, at vi har en gruppe mennesker, der får det dårligere i vores samfund.

Jeg synes, det er vanskeligt at forstå, at det er en rapport, som ministerens selv har bestilt. Der kommer nogle udsagn, som er selvindlysende, nemlig at to ud af tre af de organisationer, der er tæt på de grupper, siger, at de her mennesker har fået sværere levevilkår.

Fortryder ministeren, at den rapport kom til at se ud på den måde? Ministeren vil jo hele ti-

den lægge distance til den og sige, at det jo ikke er nogen generel dokumentation og derfor kan vi ikke tage den helt alvorligt, men at ministeren selvfølgelig er bekymret.

Ville ministeren i virkeligheden gerne have, at opgaven var blevet stillet anderledes til de frivillige organisationer?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg tror, fru Lise von Seelen kom til at hoppe nogle af svarene over i debatten, for ellers ville hun ikke stille sådan et spørgsmål. Jeg synes, det er rigtig godt, vi har fået den rapport, og det har jeg understreget mange gange. Jeg tager det alvorligt, når organisationerne melder, at der er nogle, der har fået det værre.

Jeg fortsætter drøftelsen og tager nu et møde med organisationerne for at høre, om vi kan komme nærmere ind på, hvad det er, der gør sig gældende, for vi har sat ind med behandlingssgarantier, med flere væresteder, med støtte- og kontaktpersonordningen, med andre boformer m.v. Så det gælder om at få afdækket, hvad det kan være, der gør sig gældende, hvad det er, der skal til. Der er det jo afgørende for mig at få noget input fra de organisationer, der i dagligdagen er meget tæt på brugerne.

Kl. 12.10

Men fru Lise von Seelen kommer til at blande det sammen, for det, diskussionen gik på tidligere, var, om det er noget, der siger noget helt generelt om udviklingen, eller hvad det egentlig er, rapporten siger. Rapporten giver udtryk for, hvordan organisationerne oplever at deres brugere har det, og det er nyttigt at få de meldinger.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Jeg blander aldeles ikke tingene sammen. Jeg kan godt huske, at ministeren hårdt presset indvilligede i at holde et møde med de her mennesker, sådan at man kunne komme lidt tættere på, hvad det så er, der ligger bag.

Men rapporten ligger der jo, og det, der er interessant, er, om man som politiker er parat til at tage de tendenser alvorligt, som man helt åbenbart kan se der er i det samfund, der omgiver en, eller om man hele tiden vil sparke tingene hen til hjørnespark, fordi man i virkeligheden ikke ønsker at handle, sådan at man bare forlænger diskussionen eller prøver at trække det ud, fordi man i virkeligheden helst vil have parkeret problemet.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Altså, hvis man skal tale om at parkere problemerne, så var det måske det, man kunne antyde om den tidligere regerings indsats på området, hvor, som vi netop diskuterede tidligere i dag, fru Lise von Seelen jo meget havde den tankegang, at bare folk fik deres økonomiske ydelse og så i øvrigt blev overladt til passiv forsørgelse, så var det nok med det.

Det er jo den linje, som vi ikke accepterer i regeringen. Derfor har vi fra første dag taget fat på en markant indsats for de mest udsatte i vores samfund, så vi gør jo i virkeligheden lige det modsatte.

Jeg er i løbende dialog med ngo'erne og har samarbejde på kryds og tværs, og som jeg tidligere har understreget, synes jeg, de spiller en utrolig vigtig rolle for den sociale indsats i Danmark, fordi de er med til at give nogle anderledes tilbud, med til at sikre mangfoldigheden i indsatsen på det sociale område.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ministeren. Så går vi til – forstår jeg – anden omgang. Det er ordføreren for forslagsstillerne.

Villy Søvndal (SF):

Jeg var sådan set spændt på socialministerens svar til fru Lise von Seelen, da hun spurgte, om socialministeren var glad for den rapport, der kom fra organisationerne. Det forstod jeg ministeren var. Det tror jeg vi var mange der var, for det er altid spændende i Folketinget at få input udefra.

Jeg har derfor bare et enkelt spørgsmål til socialministeren: Vil socialministeren gøre det til en årlig begivenhed, at vi hvert år på et eller andet tidspunkt op til jul får en rapport fra de frivillige organisationer ude i felten, der beskriver deres indtryk af, hvordan verden ser ud?

Det er jo nemt for ministeren at svare ja, når hun er begejstret for rapporten. Når vi andre også er begejstret for rapporten, kan det jo samle bredt. Så jeg forventer, at socialministeren uden omsvøb vil sige: Ja, jeg vil hvert år sørge for, at der kommer sådan en rapport fra de frivillige organisationer.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det vil jeg umiddelbart hverken svare ja eller nej til, men det er da sådan noget, man kan overve-

je. Jeg vil igen understrege, at jeg syntes, det var særdeles nyttigt at få organisationernes melding om, hvordan de oplever at deres brugere har det, og jeg vil igen understrege, at jeg synes, det er vigtigt at have den der løbende dialog med organisationerne, for de spiller en væsentlig rolle for, hvordan nogle mennesker har det, og hvilke muligheder de har.

For eksempel har vi jo fra regeringens side i den grad fulgt op på forslag fra Rådet for Socialt Udsatte, som jo påpeger mange af de ting, der kan gøre en forskel. En af de seneste ting, som rådet har haft med i sine anbefalinger, og som også ngo'erne nævnte i deres rapport, er jo de problemer, som nogle har, i form af at de slås med gammel gæld. Derfor er det jo så positivt, at vi nu både har finansieringen på plads og også er på vej med et forslag til, hvordan en gældssaneringsordning kan se ud.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Det synes jeg var et meget langt svar på et meget enkelt spørgsmål.

Socialministeren startede med at sige, at hun var glad for en rapport. Folketingets partier giver udtryk for, at de er glade for en rapport. Jeg spørger: Vil socialministeren sikre, at vi hvert år får en rapport om, hvordan det ser ud for de allerdårligst stillede i Danmark? Så får socialministeren pludselig uld i mund og siger, at det kan hun hverken svare ja til eller svare nej til, men det vil hun overveje. Det forstår jeg slet ikke.

Altså, er det ikke umiddelbart indlysende, at en socialminister, der er glad for en rapport, gerne vil have flere af de rapporter, ministeren er glad for, og når de også kan tilfredsstille Folketinget, hvorfor så ikke umiddelbart sige et fuldtone ja?

Kl. 12.15

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes jo, hr. Villy Søvndal skulle glæde sig over det meget klare svar, der kom fra ministeren om, at jeg ville overveje hr. Villy Søvndals forslag. Det er der da grund til at glæde sig over.

Der er en anden rapport, som jeg syntes også har været særdeles nyttig, og som jeg har været glad for. Det var rapporten om lavindkomstgruppen, og hvilke problemer den slås med, som jeg har refereret til flere gange i dag, for den afdækkede, at det, der i den grad er problemet for nogle, er misbrugsproblemer, gældsproble-

mer eller manglende socialt netværk. Så den har da været en god inspirationskilde til, hvad det er for nogle indsatser, vi skal tage fat på.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 58:

Forslag til folketingsbeslutning om en mindste standard for forbrug til brug for det lovforberedende arbejde m.v. (en officiel dansk fattigdomsdefinition).

Af Villy Søvnal (SF) m.fl.
(Fremsat 10/1 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

SF har, vel igen, fremsat forslag om at indføre en officiel dansk fattigdomsdefinition, en fattigdomsgrænse, om man vil. SF vil bruge grænsen til to ting. For det første skal der laves en årlig statistik, der belyser udviklingen i fattigdommen, og for det andet skal der, når det er relevant, ske en vurdering af nye lovforslags konsekvenser for antallet af fattige.

Det er for så vidt ædle motiver, og jeg kan kun være enig i, at det er vigtigt løbende at følge udviklingen i indkomstfordelingen. Jeg mener faktisk også, at vi har tradition for i Danmark at have et betydeligt fokus på fordelingspolitiske spørgsmål. Udviklingen i indkomstfordelingen og virkningen af regler er i årevis blevet analyseret af Finansministeriet og andre dele af centraladministrationen. Der bliver også jævnligt udgi-

vet publikationer fra forskningsinstitutioner som f.eks. SFI.

Jeg synes også, at man skal bide mærke i, at der bliver lavet systematiske fordelingsberegninger i forbindelse med politikforslag og væsentlige ændringer i lovgivningen, og så har Folketingets medlemmer jo i øvrigt den mulighed, at de kan stille og få svar på fordelingspolitiske spørgsmål.

Udviklingen i indkomstfordelingen er som bekendt en faktor, som vi undersøger igen og igen. Derfor ved vi også, at Danmark er et af de mest lige samfund i verden, når vi ser på forskellen mellem dem, der tjener mere, og dem, der tjener mindre, og indkomstfordelingen har været stort set uændret de senere år.

Så til selve kernen i beslutningsforslaget, nemlig indførelse af et mindste levestandard, en officiel fattigdomsgrænse:

Som jeg vist har nævnt før, synes jeg, at en officiel fattigdomsgrænse er en dårlig idé, det gør jeg af flere grunde, og dem skal jeg nu give.

Det er efter min mening ikke muligt ud fra nogle objektive og videnskabelige kriterier at sige noget præcist om, hvad der er et anstændigt eller et rimeligt niveau. Det vil i bund og grund altid afhænge af den enkeltes livsførelse og ønsker, og netop derfor bliver det et politisk spørgsmål, der jo også blandt meget andet omfatter en afvejning af hensynet til, at det skal kunne betale sig at arbejde og uddanne sig.

En bestemt fastsat disponibel indkomst i et givent år er heller ikke nødvendigvis et særlig godt mål for en families faktiske levestandard. Et lån til et dyrt fjernsyn vil, når der betales renter og afdrag, gøre familiens rådighedsbeløb til forbrug mindre, og omvendt hvis man har sparet penge op. Hvordan skal en fattigdomsgrænse forholde sig til det? Og skal man straffes for at spare op og belønnes for at have haft et højere forbrug for lånte penge?

Det står også danskerne frit for i en periode bevidst at prioritere mere tid sammen med børnene, og det skal staten ikke blande sig i. Det kan godt bringe en familie i den laveste indkomstgruppe, men det betyder jo ikke, at familien pludselig er blevet fattig.

Man kan sige det samme om ressourcestærke studerende eller personer, der vælger at starte deres egen virksomhed og i opstartsperioden lever for mindre penge. De er vel egentlig heller ikke fattige som sådan.

Der er vi jo så netop ved sagens kerne. For hvad har familierne ud af en officiel fattigdoms-